

DIVADLOUNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

PAN HALPERN
A PAN JOHNSON
LIONEL GOLDSTEIN

LIONEL GOLDSTEIN

PAN HALPERN A PAN JOHNSON

Překlad

Pavel Dominik

Režie

Ladislav Smoček

Pan Halpern

Petr Kostka

Pan Johnson

František Němec

Scéna a kostýmy

Alena Schäferová

Asistentka režie

Marie Krbová

Zvuk a světla

Tomáš Dvořan

Radek Svoboda

David Zelinka

Garderoba a rekvizity

Silvie Janáková

a Renáta Nováková

Autorská práva k dramatickému textu a překladu zastupuje:
Aura-Pont s.r.o., Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4

Česká premiéra 28. února 2014 v DIVADLE UNGELT.

SKUPINA ČEZ

Hlavním partnerem představení je Skupina ČEZ

Metamorphosis

Květiny dodává firma Metamorphosis, s.r.o.

Inscenace vznikla také zásluhou grantu, který Divadlu Ungelt udělilo Hlavní město Praha

PRÁVO

Mediálním partnerem divadla je deník Právo

Hlavní partneři Divadla Ungelt

manželé

Prof. Dr. Dadja Altenburg-Kohl & Daniel Pešta
mecenáši

RYOR

Česká přírodní bylinná kosmetika
... péče s dotekem přírody

Skvělá hra, skvělí herci, skvělý režisér!

Vítejte v hledišti, dámy a pánové!

Milan Hein

umělecký ředitel Divadla Ungelt

Někdy pro vznik proslulého dramatu stačí málo – nemusíte být ani zavedeným autorem, nemusíte mít vzdělání ba ani jakékoli větší zkušenosti s divadlem. Prostě jen intuitivně ucítíte téma, které vás hlodá a neopouští tak dlouho, dokud si samo nenalezne cestu na papír. A pokud mluvíme o technice psaní britského všeměla či jak sám o sobě někdy říká: renesančního dělníka, Lionela Goldsteina (1935), intuitivnost bude nejpoužívanějším a nejuvýstižnějším adjektivem. Když mu totiž bylo dvacet pět let, pronesl jeho účetní, jen tak mezi řečí, větu, která se mladíkovi zaryla hluboko pod kůži: „Byl jsem s jednou židovskou dámou. Občas za mnou přijede do města a zajdeme si společně na oběd.“ Zvláštní na tom není ani tak to, že se židovská dívka občas tajně stýkala s nežidovským účetním, ale to, že tento účetní byl ženatý, a podle všeho šťastně. Z tohoto tajemství se stalo tak obsesivní téma, že si nešťastný Goldstein ještě dvacet let poté stále pamatoval přesné pokývnutí hlavy účetního v okamžiku pronášení těchto důvěrných vět. „Slova, která ke mně pronesl byla plná přátelství a intimacy,“ vzpomíná. „A já si dodnes pamatuji tu bolest v jeho tváři.“ Zdá se, že právě tyto osudné a přitom nenápadně působící dvě věty udělaly z Goldsteina umělce a potažmo dramatika – donutily ho totiž napsat svou nejlepší a nejuspěšnější hru. Než ale Pan Halpern a pan Johnson dostali konkrétní kontury uběhlo přes dvacet let. A není se ani čemu divit – napsat scénář či drama bylo to poslední, co by „dělníka“ Goldsteina napadlo. Pracoval jako starožitník, taxikář, opravář hracích automatů, elektrikář či také realitní agent. Ve svém životě vystřídal tolik profesí, kolik jen mohl a jistá neukotvenost a věčná přelétavost je pro něj charakteristická, ačkoli to

v jeho tvorbě cítíme jen jemně – například důsledně rozvíjeným tématem osobní svobody. Často jen s lehkým pousmáním prohlašuje, že byl v mládí naprosto bez cílů. „Neměl jsem ponětí, kdo jsem, a co chci být a nechal jsem se proto tak nějak unášet...“ A osud ho nečekaně unesl tak daleko, že do své sbírky profesí zařadil i scénáristu, dramatika, romanopisce a autora televizních cyklů jako například Crown Court (1972) nebo Howard's Way (1985). Kde pramení tato nespoutaná povaha?

Lionel Goldstein se narodil v Londýně 22. srpna 1935. Prvních šest let školní výuky kvůli druhé světové válce zmeškal, neboť byl evakuován – a na své přerušené vzdělání už posléze těžko navazoval. V patnácti letech odešel ze školy úplně a začal pracovat v otcově kožešnictví. Vyrůstal ve Stamford Hill, což je čtvrť proslulá největší koncentrací židů zvaných Charedim v Evropě. Žije jich tam přes 30000. Charedim označuje příslušníky nejkonzervativnějšího směru ortodoxního judaismu. Když vezmeme v potaz, že slovo „charedim“ je odvozeno od slova „charada“ (strach, třes, bázeň), nemůžeme se moc divit, že Goldstein velice brzy utekl z domova k obchodnímu námořnictvu. Coby vrchní kadeřník a holič britských námořníků se dostal do Toronta, kde na nějakou dobu zakotvil. Tam střídavě pracoval jako dámský kadeřník, provozovatel hracích automatů, prodavač antikvárního zboží, stavař nebo skladník. Ultraortodoxní židovské prostředí, v němž vyrůstal, ho ale ovlivnilo na celý život. V kontextu této zkušenosti je najednou i Halpernova a potažmo Johnsonova víra velmi zásadní motiv. Do tematického popředí hry tak velmi ostře vystupuje odvěký dialog judaismu a křesťanství plný sporů a zároveň plný pochopení. Ostatně tento ústřední konflikt je

třeba brát symbolicky. Protiklady to jsou zdánlivě neslučitelné (stejně jako charaktery titulních postav), ale právě v jejich sloučení a vzájemné komunikaci nalézáme cestu k porozumění a tedy i harmonii. A stejně jako židovsko-křesťanská tradice položila spolu s antickou kulturou základy naší současné civilizaci, tak vztah Halperna a Johnsona dal základ plnohodnotně prožívanému a harmonickému životu obou nešťastníků. Právě v tvořivém sporu je budoucnost, v hádce pramení láska.

Goldstein říká, že s psaním začal velmi pozdě. Není to tak úplně pravda. Nikdy sice neabsolvoval žádné školení ani vysokou školu, ale už v devatenácti letech skrýval v šuplíku několik povídek a zanedlouho na to napsal čtyři romány. Jeden z nich (*The Man Before Yesterday*) vyšel v roce 1991. Psal ale pouze pro potěšení, a i když mu psaní v pozdějším věku začalo vydělávat, nikdy ho nebral jako zaměstnání, nýbrž jako poslání. Považoval se za médium. Nevymýšlel, nekonstruoval, psal, co mu srdce či chcete-li Bůh, řekl. V rovině zábavy a občasného odreagování by jeho tvorba zůstala nebyť souseda a kamaráda Roberta Kittse. Bývalý producent a režisér televizní stanice BBC přinutil Goldsteina, aby skici svých románů prezentoval kolegům z BBC. Goldstein proto napsal zhruba deset stran ukázkového scénáře a předal jej televizním pracovníkům. Posléze ho Kitts navštívil u něj doma a vyslovil tam další nezapomenutelnou větu Goldsteinova života: „Je mi jasné, že jsi amatér, ale najímám tě!“ Výsledkem byla jeho první televizní hra na motivy jednoho z jeho románů *The Executioner* (Kat) uvedená v rámci slavné dramatické televizní série vysílané mezi lety 1970-1984 *Play for Today*. V jednom mžiku se

tak ocitl v prominentní společnosti Johna Osborna, Davida Harea či Davida Storeya. Psal se rok 1980 a kariéra profesionálního spisovatele započala. Za dva roky na to napsal své opus magnum Pana Halperna a pana Johnsona.

S úspěchem však také přišlo první velké zklamání. S produkcí HBO se neshodl na obsazení. To bylo samo o sobě překvapivé, neboť lecjaký tehdejší scénárista by považoval za čest, kdyby mu v jeho filmu hrál Laurence Olivier. Ne však Goldstein. Produkce HBO byla nadšená, že domluvila takovou hvězdu a odmítla debatovat o jiných variantách. „Původně jsem zamýšlel obsadit Ralpha Richardsona a sira Johna Gielguda,“ říká Goldstein. „Richardsonovi jsem dokonce poslal scénář. Za dva týdny mi zazvonil telefon a ozval se v něm on: Vaše hra se mi líbí. Kdo by měl být můj protihráč? – Odpověděl jsem, že zatím nikoho nemám. Chtěl jsem nejdřív vědět, jak zareaguje, když mu nabídnu roli pana Halperna. Odpověděl, že sice není židovského vyznání, ale že hrát Halperna mu bude ctí.“ Goldstein byl ve velmi nepříjemném postavení – přislíbil něco, co nemohl splnit a nic proti tomu nezmohl. HBO scénář proti jeho vůli natočila s Jackie Gleasonem a Laurencem Olivierem a Goldstein se s touto křivdou nikdy nevyrovnal. Nepřesvědčil ho ani výsledek – Olivierův Halpern patří k jedněm z nejvýraznějších kreací hercovy pozdní kariéry. Avšak Goldstein považuje jeho výkon za otřesný. „Olivier se pokoušel o severolondýnský akcent překrytý současným americkým dialektem. Bylo to příšerné!“ Těžko říct, co mu na tom přesně vadilo, ale s trochou fantazie se můžeme domnívat, že v jeho výkonu spatřoval parodii na svůj vlastní osud a svou osobu. Když v roce

2008 svou hru v Londýně sám režíroval – a podle recenzí velmi úspěšně, celou svou koncepci založil na vymezení se vůči Olivierovi.

Takový spor však zastihuje to nejdůležitější: kvalitu daného textu, který snese mnoho rozdílných hereckých interpretací a ani jedna není správná, ani jedna špatná. Může nás mrzet, že nevidíme Richardsona, ale nemrzí nás, že vidíme Oliviera. Navíc seznámení s neobsazeným Richardsonem poprvé přivedlo Goldsteina k myšlence přepsat televizní scénář do divadelní podoby. Což ale udělal až na opětovný popud divadelního agenta z Izraele. Izraelská inscenace v Cameri Theatre v Tel Avivu spustila doslova lavinu dalších uvedení. S Halpernem a Johnsonem se seznámili v Austrálii, Americe, Argentině, Uruguayi, Brazílii, Kanadě, Francii či Rakousku. A úspěch posvětily i ceny: Pan Halpern a pan Johnson získal cenu za nejlepší TV Pye (1984, Velká Británie) a nejlepší hru pro kabelovou televizi (1984, USA). Úspěch je pochopitelný: her, které originálně, s humorem a přitom bez skrupulí rozebírají celoživotní partnerství je sice poměrně dost, ale v kolika z nich jsou hlavní postavy staří muži? Jednoduchý námět podaný originálně a nápaditě je hlavní předností celého textu.

Text bychom sice mohli zařadit mezi komediální dramata, ale ani tak bychom nevystihli všechno, co v sobě skrývá. Realistický půdorys založený na setkání dvou starých mužů a odhalování doposud neznámých okolností jejich životů, které byly propleteny, aniž by to jeden z nich věděl, je pouze začátek žánrové pestrosti hry. Vždyť mnoho mikrosituací, jako například, když Johnson překvapuje tím, že ví, co má Halpern rád, je ryze

komediálních a evokují umění gagu. Hra tak má díky jemnému a inteligentnímu humoru bravurní mnohdy až groteskní nadsázku, která je jen zpečetěna zpěvem a až jakýmsi muzikálovým číslem na konci prvního dějství. Nostalgická píseň New York v paradoxní kombinaci se situací zadržování moči jedné z postav hru posouvá až někam k vaudevillu v duchu britské tradice. Nejde totiž o pokleslý humor, ale o přesně ten lidský rozměr, kterému se sice můžeme smát, ale děláme to jen proto, abychom neplakali. Postavy Halperna a Johnsona jsou tak umná variace na smutné groteskní klauny. A tito klauni se s úsměvem i pláčem ptají, zda lze druhého člověka skutečně poznat v jeho celistvosti. A pokud ano, není partnerství a manželství takovému hlubokému poznání spíše na překážku?

Goldstein ve své hře popsal esenci života, která je v pravém slova smyslu tragikomická a tento svůj velkolepý počín již nikdy nepřekonal. Dokonce se na něm tak trochu zasekl. Nejdřív napsal další televizní scénář Ann a Debbie s obdobným tématem, tentokrát však pro dvě ženy, a posléze napsal hru, v níž vystupuje Halpernův syn. Je neuvěřitelné, jaké detaily a neuchopitelné okamžiky – jako například dvě věty jednoho účetního, dokáží ovlivnit celý náš život tak moc, že o tom neustále chceme psát hry. Kdyby Halpern a Johnson chtěli, mohli by také z obyčejné věty pronesené na večírku: „Sedíte na mém místě“ vytvořit velkolepé romány... Z jaké věty vytvoříte svůj životní román Vy?

Připravil Pavel Ondruch

Petr Kostka

O Ungeltu:

Divadlo Ungelt je mé nejmilejší divadlo.
Bydlím za rohem.

O Františku Němcovi: František je pořád můj
Hamlet a já jeho Horácio. Co dodat?

O Ladislavu Smočkovi:

Režisér Smoček mi vidí do mozku.
To je pro herce to nejdůležitější.

František Němec

O Ungeltu:

Máte rádi dobré, vybrané jídlo, rádi mlsáte? Pozvání do Ungeltu, to je pozvání k bohatému stolu s vybranými lahůdkami dramatické literatury. Divíte se, že neodolám?

O Petru Kostkovi:

Petrova energie je, zdá se, nevyčerpatelná. Někdy si připadám jako nenasytná pijavice, co nebaží po krvi, ale žíví se jeho životadárnou dobrou náladou a chutí hrát a hrát dobré divadlo. Díky, Petře.

O Ladislavu Smočkovi:

Radost a pýcha. Otevřená duše a mysl. Pokora a vděčnost. Jistota a pochyby. Touha a naplnění. S hrdostí říci: "Pracuji s panem Smočkem."

Fotografie z archivu Ladislava Smočka

Ladislav Smoček

O panu Halpernovi a panu Johnsonovi

Co se týče hry „Pan Halpern a pan Johnson“, není třeba žádných objevných slov. Ba, skoro žádných slov. Milostný trojúhelník a jeho následky – silným pocitováním mileneckého ponížení neprožíval v životě, alespoň krátce, málokdo z těch, kdo bude setkání dvou pánů na Manhattanu v parku, poblíž Time Square, přihlížet. Autor hry park vyloženě

nespecifikuje, tak jsem pánům smluvil schůzku v mně milém Bryant Parku já, jelikož věřím, že pan Johnson navrhl setkání s panem Halpernem právě tam, už proto, že tam (věřím) aspoň občas, se svou láskou chodil.

O Františku Němcovi a Petru Kostkovi

Měl jsem tu čest „potkat“ se s Františkem čtyřikrát v Národním, třikrát zde v Ungeltu, s Petrem o malinko později, čtyřikrát na Vinohradech a dvakrát zde, oba vždy ve stěžejních rolích. A jelikož v zmíněných divadlech šlo vždy o moje hostování, vypovídá to maximálně o naprostém opakovaném porozumění mezi námi, o vskutku kamarádkých vztazích. A právě v této hře, v tomto divadle, oba skvělí pánové Kostka a Němec již podruhé hrají spolu a tentokrát sami dva; v Ledňáčkovi ještě září spolu s nimi na tomto jevišti Alenka Vránová. I tentokrát jsem s oběma zažíval, dá se říci, vrcholné souznění a požitek jaký režisér může zažít, s jakou zralou chápavostí se oba postupně zmocnili svých postav a dovedli je snad na tu nejvyšší úroveň. Ta čest spoluvytvářet s nimi to co dnes uvidíte, patří k mým nejsilnějším momentům u divadla.

O Ungeltu

V Ungeltu mohu uplatnit stoprocentně stejný přístup ke zkoušení inscenace jako v domovském „Činoheráku“, takže za ta dlouhá léta Ungelt znamená pro mě vlastně můj druhý divadelní domov. Už první setkání s touto scénou s Alenkou Vránovou a Ondrou Vetchým (tedy kolegou z Činoherního klubu) ve hře Bouřlivé jaro, je pro mne nezapomenutelné. A vůbec: za ta léta při devíti inscenacích jsem zde zažil pouze přátelství, vstřícnost, ochotu a pohodu nejen s herci, ale doslova všech od principála až po ty co vytvářejí světla a zvuky. Je to hřejivé vědomí, usilovat o něco v takovém, nebojím se říci, ideálním prostředí.

Kamenná scéna

Deštivé dny – Keith Huff, americké drama je hrou o síle přátelství a zároveň kriminálním příběhem. Drsní chlapíci Denny a Joey jsou přáteli od dětství, které oba strávili na chicagském předměstí. Dnes jsou partáky u chicagské policie. Hrají Richard Krajčo a David Švehlík.

Hra o manželství – Edward Albee, Chantal Poullain jako Gillian a Jiří Schmitzer jako Jack.

Černá myš – Tomáš Vondrovic, Jiří Pazour, divadelní férie o jednom kabaretu. Na scéně principál Radek Holub, půvabné zpěvačky Jana Malá a Dáša Zázvůrková a mladý básník Václav Liška.

Ledňáček – Willian Gouglas Home, stylová anglická komedie o vdově, sirovi a jeho komorníkovi. Po padesáti letech se setkává slavný spisovatel (František Němec) se svou dávnou láskou (Alena Vránová). Je tu ale ještě jeho komorník (Petr Kostka).

Na útěku – Pierre Palmade a Christophe Duthuron, nezdolnou energií a nadějí nabitá komedie o náhodném setkání dvou obyčejných žen vydávajících se na cestu za svobodou, dobrodružstvím a životem prožitým naplno. Ve hře, která se s humorným nadhledem dotýká i témat nelehkých, můžete vidět Janu Štěpánkovou a Zlatu Adamovskou.

Na vaše riziko! – Peter Darrell, Chantal Poullain a Jiří Schmitzer v poutavém psychologickém příběhu. Poullain v roli francouzské šansonierky přijíždí do Anglie převzít dům po svém právě zesnulém otci. Dědictví je ovšem komplikované. Je s ním spojeno věčné břemeno – Schmitzer.

Poslední romance – Joe DiPietro, hra o lásce, na kterou není nikdy pozdě. Úsměvný i bolavý příběh tří starších lidí. Alena Vránová jako stále atraktivní sedmdesátnice Carol, Petr Kostka jako vitální osmdesátník Ralph, Carmen Mayerová jako jeho ustaraná sestra Rose a Jan Bochnák v roli Mladého muže.

Růžové brýle - Susan Bigelow a Janice Goldberg, irskou hospodu a židovské lahůdkářství dělí jen úzká ulička, jejich majitelky, postarší vdovy, však rozdělují nejen náboženství, ale i dávný spor jejich zesnulých manželů. Dramatický příběh nepostrádá irský ani židovský humor. Hrají Zuzana Bydžovská, Hana Maciuchová a Sabina Rojková.

Šest tanečních hodin v šesti týdnech – Richard Alfieri, světově proslulý divadelní hit opět na českém jevišti. Madame Lily Harrison si najme Michaela Minettiho, aby ji naučil swing, tango, valčík, foxtrot, ča-ču a moderní tanec. Hrají a tančí Chantal Poullain a Pavel Kříž.

V lese černém, hlubokém - Neil LaBute, strhující psychothriller.

Zlata Adamovská a Petr Štěpánek jako sourozenci Betty a Bobby.
Režie Viktor Polesný.

Vzpomínky zůstanou – Bernard Slade, milostný příběh i strhující rodinné drama. Zlata Adamovská a Lucie Štěpánková / Jana Stryková jako matka a dcera. Petr Štěpánek a Vilém Udatný / Pavel Kikinčuk v mužských rolích jímavého příběhu.

S nebývalou ochotou ... – recitál Marty Kubišové, nejnovější recitál legendární pěvecké hvězdy Marty Kubišové. Host večera Milan Hein, doprovází hudební skupina Petra Maláska nebo Karla Štolby.

Kdo židli má, bydlí! - občasník Českého Rozhlasu, natáčený za účasti diváků v klubu divadla a vysílaný na stanici ČRo Dvojka. Stálým průvodcem rozhlasové hodinky je Milan Hein, zpívá Marta Kubišová a k pianu usedá Karel Štolba. Spoluúčinkují hosté, kteří se v pořadu střídají.

Letní scéna

Kurtizána - Pavel Ondruch, Nikdy není pozdě bořit překážky, zakoušet svobodu a propadat lásce, nikdy není pozdě odmítnout samotu. A nejlépe je to dělat s grácií a šarmem jako prvotřídní pařížská kurtizána. Ale co se stane s takovou umělkyní, když si až na sklonku své kariéry přizná, že se zamilovala? A navíc do mnohem mladšího chlapce, pro něhož ještě nedávno byla „milovanou chůvinkou“? Mezi krásnou a zralou Leou de Lonval a mladinkým požitkářem Fredem přezdívaným Chéri vzkvete cit silnější než se dalo předpokládat. Vždyť to začalo jen jako nezávazné řešení ubíjející nudy! Vážnost tohoto experimentu podcenila nejen Fredova matka, která je zároveň Leinou kolegyní, ale především milenci sami. Dramatizace francouzského erotického románu Sidonie-Gabriely Colettové plná romantiky a vtipu o tom, jak důstojné, krásné a přitom bolestivé a strašné může být stárnutí ženy. Milostný příběh z počátku 20. století v hávu okouzující a smyslně dekadentní epochy krásy, Belle Epoque. V roli někdejší kurtizány Chantal Poullain, v roli jejího milence Igor Orozovič, v roli jeho matky se budou alternovat Jaroslava Obermaierová a Regina Rázlová. Režie Pavel Ondruch.

Touha jménem Einodis – Karel Štolba, Marta Skarlandtová, původní český komorní muzikál pro Martu Kubišovou a Anetu Langerovou. Spoluúčinkují Milan Hein, Ondřej Novák, Igor Orozovič a hudební skupina Karla Štolby nebo Petra Maláska. Příběh inspirovaný nevědním osudem baronky Sidonie Nádherné, poslední majitelky zámku Vrchotovy Janovice.

Sklenice vody – Eugene Scribe, výpravná komedie odehrávající se na královském dvoře. Poutavý příběh o lásce, intrikách a touze po moci, který byť je téměř dvě stě let starý, je velmi současný. Hrají Zlata Adamovská, Chantal Poullain, Petr Štěpánek. Jana Malá a Filip Tomsa.

JSME ELEKTRINA

JSME PLYN

JSME TEPLO

JSME MOBIL

JSME LIDÉ

SKUPINA ČEZ
JSME S VÁMI

DÁRCI ŽIDLÍ

Zlata ADAMOVSÁ
prof. Dadja
ALTENBURG-KOHL
& Daniel PEŠTA
Jitka ASTEROVÁ
Norbert AUERBACH
Jiří BARTOŠKA
prof. MUDr.
Vladimír BENEŠ, DrSc.
Martin BEZOUŠKA
Lucie BÍLÁ
Ing. Michal BORGES
Jana BREJCHOVÁ
Tereza BRODSKÁ
Hana BUREŠOVÁ
Zuzana BYDŽOVSKÁ
a Miroslav ETZLER
Aleš CIBULKA
Vilma CIBULKOVÁ
Věra ČASLAVSKÁ
Martina DELIŠOVÁ
Magdalena DIETLOVÁ
a Dr. Milan SLÁDEK
Michal DOČEKAL
Zeno DOSTÁL
Jaromír DULAVA
Josef DVOŘÁK
Helena DVOŘÁKOVÁ
Monika ELŠÍKOVÁ
Fero FENIČ
Ladislav FIALKA
Květa FIALOVÁ
pes FILIP
Ing. Jan FISCHER, CSc.
Jefim FIŠTEJN,
DrSc., FRCPsych.
MUDr. Alfred GEBHARD
Václav HAUPT
Dagmar a Václav
HAVLOVI
Bohumila a Walter
HEINOVI
Šárka HEJNOVÁ
Ljuba HERMANOVÁ
Hana a Karel
HEŘMÁNKOVI
MUDr. Radkin HONZÁK
prof. MUDr.
Cyril HÖSCHL,
PhDr. Slavomil HUBÁLEK
Eva a Václav
HUDEČKOVI
František HUSÁK

Vítězslav JANDÁK
Nina JIRÁNKOVÁ
MUDr. Milan JIRÁSEK
PhDr. Vladimír JURAČKA
Jiří JUST
Jan KANZELSBERGER
Ivan KLÁNSKÝ
Dušan KLEIN
Milan KŇAŽKO
KOOPERATIVA
POJIŠŤOVNA, a.s.,
Vienna Insurance Group
Miloš KOPECKÝ
Petr KOSTKA
Ing. Martin KRAFL
Richard KRAJČO
JUDr. Tomáš KRAUS
Pavel KŘÍŽ
Vendula KŘÍŽOVÁ
Marta KUBIŠOVÁ
Jiří LÁBUS
Pavel LIŠKA
Radovan LUKAVSKÝ
Jana MALÁ
Dana a Petr MALÁSKOVI
Carmen MAYEROVÁ
Zuzana a Matěj
MINÁČOVI
Jitka MOLAVCOVÁ
Otakar MOTEJL
Petr MOTLOCH
Kamila MOUČKOVÁ
Ladislav MRKVIČKA
Jiří MUCHA
Světlana NÁLEPKOVÁ
Václav NECKÁŘ
Luděk NEKUDA
Jitka NĚMCOVÁ
František NĚMEC
Mathilde NOSTITZ
Ota ORNEST
Jeňýk PACÁK
Irena PAVLÁSKOVÁ
Halina PAWLOWSKÁ
Mgr. Robert PERGL
Libor PEŠEK
prof. MUDr.
Jan PIRK, DrSc.
Jindřich POLÁK
Viktor POLESNÝ
Václav POSTRÁNECKÝ
Chantal POUILLAIN

Michal PROKOP
Vlasta PRŮCHOVÁ-
HAMMEROVÁ
Vlastimil RIEDL
Pražská realitní
kancelář ROYAL
– Ing. Jaroslav Košťál
Linda RYBOVÁ
RYOR, a.s.
Alena SCHÄFEROVÁ
Jiří SCHMITZER
Jan a Libuše
SCHNEIDEROVI
Vladimír a Petr SÍSOVI
Jan SKALICKÝ
Marta SKARLANDTOVÁ
Tomáš SLÁMA
Petr SLAVÍK
Ladislav SMOČEK
Olga SOMMEROVÁ
& Olga ŠPÁTOVÁ
Jiří STACH
Simona STAŠOVÁ
Jiří SUCHÝ
Jiří SVOBODA
Dana SYSLOVÁ
Petr ŠTĚPÁNEK
Jana ŠTĚPÁNKOVÁ
Karel ŠTOLBA
David ŠVEHLÍK
Libuše ŠVORMOVÁ
Jan TEPLÝ
Pavel TIGRID
TON a.s.
TRICO
Vilém UDATNÝ
Milan UHDE
Eva URBANOVÁ
Marta VANČUROVÁ
Petra a Josef
VAVROUŠKOVI
Ondřej VETCHÝ
Pavel VĚTROVEC
Oldřich VÍZNER
Alena VRÁNOVÁ
Pavel VRBA
Petr WEIGL
PhDr. Petr WEISS
Anna WETLINSKÁ
Valérie ZAWADSKÁ
Zdeněk ZDENĚK
Stanislav ZINDULKA

UNGELT – původně areál odpočinku pro kupce. V areálu se vybíral poplatek (clo), zvaný ungelt. Odtud dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy tohoto domu, rovněž v románském slohu, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům, včetně prostor, které byly zrekonstruovány na divadlo, tu stojí od 14. století.

Soukromé **DIVADLO UNGELT** bylo slavnostně otevřeno 2. října 1995 panem Milošem Kopeckým, který divadlu daroval své oblíbené otáčivé křeslo. To se nachází v divadelním klubu v unikátním společenství dalších křesel a židlí - darů od sponzorů a známých osobností českého veřejného života, příznivců divadla.

Také
v životě se
občas hodí
náповěda,
abyste věděli,
jak dál.

Kooperativa

VIENNA INSURANCE GROUP

Hlavní partner
Divadla Ungelt

☎ 841 105 105
www.koop.cz

DIVADLO UNGELT
KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

Kamenná scéna Divadla Ungelt
Malá Štupartská 1, Praha 1
www.divadlounge.cz

Letní scéna Divadla Ungelt
Nový Svět, Praha 1 – Hradčany
www.letniscena.cz

Umělecký ředitel a majitel Milan Hein
Spoluzakladatel a autor interiéru Václav Haupt

Spolupracovníci divadla:

Jiří Pritz, Martin Šimek, Linda Pajič, Marie Krbová, Kateřina Šimková,
Tomáš Dvořan, Radek Svoboda, David Zelinka, Silvie Janáková,
Renáta Nováková, Iveta Pažoutová, Václav Bláha, Petr Holata
a Tomáš Marvan

Vydalo DIVADLO UNGELT s.r.o.
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany

Program připravili:
Pavel Ondruch, Milan Hein, Linda Pajič
Foto: © Marie Krbová

Únor 2014 / Sezóna 2013-2014